

Phẩm 31: TÙY HỖ HỒI HƯƠNG (1)

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Di-lặc bạch Thượng tọa Thiện Hiện:

–Thưa Đại đức, nếu Đại Bồ-tát đối với tất cả hữu tình, đem mọi công đức có được, tùy hỷ cùng làm các sự nghiệp phước đức và nếu Đại Bồ-tát dùng sự nghiệp phước đức này, cùng với tất cả hữu tình đồng hồi hướng về quả vị Giác ngộ cao tốt, và vì dùng vô sở đắc làm phương tiện, nên nếu sự nghiệp phước đức tùy hỷ hồi hướng của các hữu tình khác, như sự nghiệp phước đức của phàm phu, Thanh văn, Độc giác, đó là ba sự nghiệp phước đức của thí tánh, giới tánh, tu tánh; hoặc sự nghiệp phước đức của bốn Niệm trụ, bốn Chánh đoạn, bốn Thần túc, năm Căn, năm Lực, bảy chi Đăng giác, tám chi Thánh đạo, bốn Tĩnh lực, bốn Vô lượng, bốn Định vô sắc, bốn Thánh đế, tám Giải thoát, tám Thắng xứ, chín Định thứ đệ, mười Biến xứ, pháp môn giải thoát Không, Vô tướng, Vô nguyện, bốn sự hiểu biết thông suốt, sáu phép thần thông... thì công đức có được do tùy hỷ hồi hướng của Đại Bồ-tát ấy, so với sự nghiệp phước đức của phàm phu, Thanh văn, Độc giác kia là tối thắng, là tôn quý, là vi diệu, là cao cả, không gì bằng, không gì hơn. Vì sao? Thưa Đại đức, vì các phàm phu tu sự nghiệp phước đức chỉ vì để cho mình được tự tại an lạc; Thanh văn, Độc giác tu sự nghiệp phước đức là để tự điều phục, là để được tịch tĩnh, là để đắc Niết-bàn, còn công đức có được do tùy hỷ hồi hướng của Đại Bồ-tát, thì khắp vì sự điều phục, tịch tĩnh, Bát-niết-bàn cho tất cả hữu tình.

Cụ thọ Thiện Hiện bạch Đại Bồ-tát Di-lặc:

–Thưa Đại sĩ, tâm tùy hỷ hồi hướng của Đại Bồ-tát duyên khắp vô số, vô lượng, vô biên thế giới trong mười phương. Trong mỗi mỗi thế giới có vô số vô lượng vô biên các Đức Phật đã nhập Niết-bàn, từ mới phát tâm cho đến chứng đắc quả vị Giác ngộ cao tốt, đều lần lượt như thế, sau khi nhập Vô dư Niết-bàn cho đến lúc giáo pháp diệt, ở trong khoảng ấy, có căn lành tương ứng với sáu pháp Ba-la-mật-đa và có căn lành khác tương ứng với vô số, vô lượng, vô biên Phật pháp. Nếu đệ tử phàm phu kia có ba sự nghiệp phước đức là thí tánh, giới tánh và tu tánh; nếu đệ tử Thanh văn kia có căn lành vô lậu là hữu học, vô học; nếu chư Như Lai Ứng Chánh Đăng Giác có giới uẩn, định uẩn, tuệ uẩn, giải thoát uẩn, giải thoát tri kiến uẩn thì làm lợi lạc cho tất cả hữu tình bằng đại Từ, đại Bi, đại Hỷ, đại Xả và vô số, vô lượng, vô biên pháp Phật. Các pháp mà chư Phật đã nói, nếu nương vào pháp ấy, siêng năng tu học thì đắc quả Dự lưu, đắc quả Nhất lai, đắc quả Bất hoàn, đắc quả A-la-hán, đắc quả Độc giác, đắc nhập Chánh tánh ly sinh của Bồ-tát. Tất cả căn lành đã có như thế và căn lành của hữu tình khác đối với căn lành đã gieo trồng của các chúng đệ tử Thanh văn, Bồ-tát của các Đức Như Lai Ứng Chánh Đăng Giác, hoặc còn trụ thế, hoặc sau khi nhập Niết-bàn là các căn lành nhóm tụ tất cả sự tùy hỷ ở hiện tại và quá khứ. Lại dùng sự tùy hỷ như thế nhằm làm các sự nghiệp phước đức, cùng với tất cả hữu tình đồng hồi hướng đến quả vị Giác ngộ cao tốt: Con xin đem căn lành này cùng với tất cả hữu tình đồng dẫn phát đến quả vị Giác ngộ cao tốt, thì sự tùy hỷ hồi hướng đã phát khởi như vậy, so với những sự nghiệp phước đức đã phát khởi khác là tối thắng, là tôn quý, là vi diệu, là cao cả, không gì bằng, không gì hơn. Thưa Đại sĩ Di-lặc, theo ý Ngài thì sao? Đại Bồ-tát ấy, duyên các việc như thế, khởi tâm tùy hỷ hồi hướng, có phải là có sự sở duyên như vậy, như cái tướng sở thủ của Đại Bồ-tát đó chăng?

□